

TEATRU DE REVISTĂ

Alexandru
Arșinel

„Bătrâna
Doamnă va
defila
curând în
pielea
goală...”

Carmen Chihaia: Cum se împacă această (nouă) funcție administrativă – câștigată prin concurs – cu statutul de actor? Directoratul nu-i o povară care poate pune în pericol vitalitatea, bucuria, pofta de joc?

Alexandru Arșinel: Eu zic că nu. Orice-ar fi, nu renunț și nu voi renunța la scândura scenei. Acolo simt că trăiesc cu plenitudine. Acolo pot să exprim chiar și inexprimabilul, la o adică. A fi director nu-i chiar o mare plească în vremuri ca acestea, când nu numai revista, dar cultura românească în întregul ei, se confruntă cu vitregii sufocante. Și cu atât mai mult, cu cât revista bucureșteană trece de la o vreme prin încercări mai mult decât insuportabile. După ce ni s-a luat și dărâmat Grădina “Boema”, este pe aproape și pierderea Sălii Victoria 174, una dintre sălile noastre cele mai bune, ca să nu mai vorbesc de starea precară a clădirii în care ființăm... Într-un cuvânt, o situație mai mult decât apăsătoare, care numai productivă nu poate fi. Grădina “Boema” avea o anume tradiție artistică în spate: era locul unor faste evenimente spectaculare. A fost pentru noi o pierdere de neînlocuit. Firește, ni s-a promis atunci că vom primi nu știu ce grădină / sală nemaipomenită “în schimb”, că nu cumva să ne facem griji, “totul se va rezolva”. Vreau să nu fiu înțeles greșit: n-am nimic împotriva modernizării și... extinderii Bibliotecii Universitare. Mă întreb, însă, dacă poți clădi ceva efectiv durabil distrugând un lăcaș de care se lega o parte din istoria culturală a Bucureștiului ?!

C.C.: Sala Victoria 174 nu mai poate fi ... negociată?

A. A.: Se pare că ea a fost fâgăduită, în chipul cel mai ferm, statului ger-

man. Sperăm să avem parte, într-o bună zi, acolo, de o sală perfect pusă la punct, aptă pentru cele mai pretențioase spectacole. Ni s-a reproșat că de ce am făcut... Casino. Calculul a fost simplu: câștigarea unor bani necesari renovării, la terminarea contractului. Eu unul sunt hotărât ca, dacă până la urmă tot nu voi găsi înțelegere la forurile din țară, să mă adresez... guvernului german. Nu vom ceda fără luptă!

C.C.: Este, în opinia dumneavoastră, revista românească într-unul din momentele sale de revigorare? Există speranța în binele genului?

A. A.: Nu știu alții ce simt, dar eu constat cu mâhnire că de nouă ani încoace Teatrul “Constantin Tănase” este lovit încontinuu. Cu ce-om fi greșit, nu-mi pot imagina. Mai ales că, practic, din 1985, noi suntem singurii care ființăm în regim de autofinanțare totală! E greu, dacă nu imposibil, să faci revistă de mare strălucire – cum dorim – fără bani. Este un gen pretențios, nu se poate face din... cârpeli. Or, ce se întâmplă? Bătrâna Doamnă e aproape... despuiată. Nu prea mai are veșminte pe măsură și n-ar fi exclus ca într-o bună zi s-o vedem, defilând în pielea goală. Răspunderea pentru această intolerabilă stare de lucruri nu revine numai decât Ministerului Culturii, ci guvernanților. Celor care din 1990 încoace s-au perindat la conducerea țării. Poate revista nu (mai) este pe gustul lor, de vreme ce le critică proastele obiceiuri; dar publicul este, cert, de partea noastră. Iar el este nu numai singurul judecător care contează, ci, nu în ultimul rând, și cel care dă banii... N-ar trebui să aibă și el un cuvânt de spus la împărțirea bugetului ?!